

Jeg bruger tid på at komme i tanke om, hvem der bar kisten. Indtil jeg husker, at det gjorde ingen.

Alt det, jeg ikke husker.

Vejret.

Menneskene.

Sangene.

Første september.

Det, jeg husker:

Mettes farvede hår. Hendes væsen. Hendes ømhed.

Køkkenet.

Min farfar. Hans prostata.

Ingmar. Og Jens-Peter, der tror, at Ingmar er min kæreste.

Anna.

Jeg husker ikke, hvordan vi kom til kapellet. Eller hvordan vi kom tilbage. Jeg husker ikke maden. Jeg husker ikke far og Bror og Lotte.

Se, jeg husker ikke engang datoen. Hun døde den første september. Bisættelsen var senere.

Jeg husker, at vi sang.

Når jeg tror, at jeg hører nogen tale med en hund i et køkken, kan det være min mors hjerte, der stopper.
Det kan være sådan.

En sommerdag går jeg gennem byen, villakvarteret, ud til deres lejlighed.

Lys stuelejlighed i velholdt funkisvilla. Adgang til have.
De er ikke hjemme, men kommer trillende ned ad vejen på deres ens cykler, da jeg har siddet lidt på trappestenen. Vi har været ved Vesterhavet, min mor, Anna og jeg. Vi har siddet på række i gamle havestole, tre kvinder vendt mod solen foran det hus, som Jacob har bygget. Siddet og læst og snakket. På fliserne ved siden os har der stået vandglas. I shorts og bh'er med bøger på maven. Vin eller kaffe i kopper, på vej over klitterne mod endnu en solnedgang. Vi fulgtes derover, men jeg er taget tidligere tilbage end dem. Nu vil jeg se dem igen. Høre, hvordan de sidste dage gik. Fortælle om mine planer. Vise dem noget, jeg har tegnet.

Og nu er den lyd, jeg hørte, ikke en hund og en leg.
Men i stedet min mor, der har ladet sig synke sammen på en stol, op ad en væg.
Hun reagerer ikke, da jeg kommer ind.
Mor, det er ikke sjovt længere, siger jeg, da hun bliver siddende med lukkede øjne og lader, som om hun ikke hører mig. Lader som om hun er død.
Der er noget i vejen, råber jeg gennem lejligheden, da hun ikke pludselig åbner øjnene og forskrækker mig med et spjæt og et drilsk smil.

Nogen ringer efter en ambulance.
Nogen flytter hende fra stolen og ned på gulvet.

Nogen ved noget om førstehjælp.

Der går lang tid, inden vi kan høre ambulancen i det fjerne.

Jeg ser hende ligge på køkkengulvet. Og alle de mennesker, der vil hjælpe.

Man kan blande saftevand en sommerdag og forsvinde.